

Viitor pentru America și 18 iulie 2020 - Numărul doi

A mânca Mesajul

Jeff Pippenger

2023-08-24

Chiar înainte ca timpul de probă să se încheie, se dă porunca: „să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta”.

Na-mi ka kàtannaka, “Mì rōjrak kōnono ko an rokein mōttan laajrak in bok in: bōtaab aolepān ej bed ioon. Eo ej jab jimwe, jen kōtlok an jab jimwe wōt; im eo ej menmen in; im eo ej jeje, jen bed jeje wōt; im eo ej jimwe, jen bed jimwe wōt; im eo ej kōjparok, jen bed kōjparok wōt.” Revelation 22:10, 11.

În capitolul cinci al Apocalipsei, Dumnezeu Tatăl este așezat pe tronul Său și are în mâna Sa o carte pecetluită cu șapte peceți.

Și am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceți. Apocalipsa 5:1.

從第一節開始的敘述一直延續到第七章,我們看到,耶穌——那位被表徵為猶大支派之獅的主——就是從祂父的手中接過書卷,並開始逐步揭開各印的那一位.當祂揭開第六印,並呈現該印所代表的信息時,第六章便告結束.它以一個問題作結,並引入第七章;在第七章中,我們找到對第六章最後一節所提出之問題的答案.

Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui; și cine va putea sta în picioare? Apocalipsa 6:17.

Capitolul șapte îi prezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii și „marea mulțime”. După ce poporul lui Dumnezeu este prezentat în capitolul șapte, găsim apoi îndepărtată cea de-a șaptea și ultima dintre peceți. Singura altă profeție din cartea Apocalipsei care a fost pecetluită este cea a celor șapte tunete din capitolul zece. Ideea simplă este că singura profeție din cartea Apocalipsei care este pecetluită și poate fi desigilată înainte de încheierea timpului de probă este aceea a „celor șapte tunete”.

De ani de zile, dacă nu chiar de decenii, Future for America a identificat ceea ce reprezintă „cele șapte tunete”. „Cele șapte tunete” reprezintă istoria mișcării millerite de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844. Sora White confirmă acest fapt și adaugă că „cele șapte tunete” reprezintă, de asemenea, „evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor”. O prezentare detaliată a acestor fapte poate fi găsită în Habakkuk’s Tables, pentru oricine nu este familiarizat cu aceste realități profetice.

Adevărul despre cele șapte tunete, care a fost prezentat în trecut, este încă adevăr, dar din august al acestui an Domnul Și-a retras mâna de la aceste subiecte și a fost descoperită mai multă înțelegere. Vom începe cu capitolul zece din Apocalipsa, apoi vom lua în considerare comentariul Sorei White

asupra capitolului. Înainte de a face aceasta, trebuie să identificăm două puncte fără legătură cu examinarea celor șapte tunete.

Primul punct este că identificarea adevărului celor șapte tunete, care este acum deschis, cere mai multe linii ale adevărului pentru a așeza la locul lor toate lucrurile pe care le reprezintă cele șapte tunete. Aici, mă rog, este răbdarea sfinților. Al doilea punct legat de aceasta este că programul care produce prezentarea audio a acestor articole are o limitare în privința timpului pe care îl poate citi și rosti. Fiecare articol trebuie să se încadreze în acea perioadă de timp. De la începutul acestui studiu, vă aduc la cunoștință că vor fi necesare câteva articole pentru a statornici adevărul reprezentat de cele șapte tunete. Acum, la capitolul zece.

Și am văzut un alt înger puternic coborându-se din cer, îmbrăcat cu un nor; și deasupra capului lui era curcubeul, iar fața lui era ca soarele, și picioarele lui ca niște stâlpi de foc. Și avea în mână o cărticică deschisă; și și-a pus piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ, și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu; și, când a strigat, cele șapte tunete și-au rostit glasurile. Și când cele șapte tunete și-au rostit glasurile, eram gata să scriu; și am auzit un glas din cer zicându-mi: Pecetluiește cele ce au rostit cele șapte tunete și nu le scrie. Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp; ci în zilele glasului îngerului al șaptelea, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a binevestit robilor Săi, prorocii. Și glasul pe care îl auzisem din cer mi-a vorbit iarăși și a zis: Du-te și ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ. Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Și el mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea; și, după ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât. Și el mi-a zis: Trebuie să procești din nou înaintea multor popoare, și neamuri, și limbi, și împărați. Apocalipsa 10:1–11.

Comentând asupra capitolului zece, sora White declară:

“ძლიერი ანგელოზი, რომელმაც იოანეს დამოძღვრა, სხვა არავინ იყო, თუ არა იესო ქრისტე. ის, რომ მან თავისი მარჯვენა ფეხი ზღვაზე დადგა, ხოლო მარცხენა — ხმელეთზე, აჩვენებს იმ როლს, რომელსაც იგი ასრულებს სატანასთან დიდი ბრძოლის დასკვნით სცენებში. ეს მდგომარეობა აღნიშნავს მის უზენაეს ძალასა და ხელმწიფებას მთელი დედამიწის მიმართ. ეს ბრძოლა საუკუნიდან საუკუნემდე სულ უფრო ძლიერდებოდა და უფრო შეურიგებელი ხდებოდა, და ასე გაგრძელდება საბოლოო სცენებამდე, როდესაც სიბნელის ძალთა ოსტატურად წარმართული მოქმედება უმაღლეს მწვერვალს მიაღწევს. სატანა, ბოროტ ადამიანებთან შეერთებული, აცდუნებს მთელ მსოფლიოს და იმ ეკლესიებსაც, რომლებიც ჭეშმარიტების სიყვარულს არ იღებენ. მაგრამ ძლიერი ანგელოზი მოითხოვს ყურადღებას. იგი ძლიერი ხმით ღაღადებს. მან უნდა აუწყოს თავისი ხმის ძალა და ხელმწიფება მათ, ვინც სატანას შეუერთდა ჭეშმარიტების წინააღმდეგ საბრძოლველად.”

„După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, porunca îi este dată lui Ioan, ca și lui Daniel, cu privire la cârticică: «Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.» Acestea se referă la evenimente viitoare care vor fi descoperite la vremea și în ordinea lor. Daniel va sta în partea lui la sfârșitul zilelor. Ioan vede cârticica desigilată. Atunci profețiile lui Daniel își au locul lor cuvenit în mesajele primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, care urmează să fie date lumii. Desigilarea cârticicii a fost mesajul în legătură cu timpul.”

„Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt una. Una este o prorocie, cealaltă o descoperire; una, o carte pecetluită, cealaltă, o carte deschisă. Ioan a auzit tainele pe care le-au rostit tunetele, dar i s-a poruncit să nu le scrie.”

„Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, a fost o descriere a evenimentelor care aveau să se petreacă sub mesajele primului și celui de-al doilea înger. Nu era spre binele poporului să cunoască aceste lucruri, căci credința lor trebuia în mod necesar să fie pusă la încercare. În rânduiala lui Dumnezeu urmau să fie proclamate adevăruri dintre cele mai minunate și înaintate. Mesajele primului și celui de-al doilea înger trebuiau să fie proclamate, dar nu urma să fie descoperită nicio lumină suplimentară înainte ca aceste mesaje să-și fi împlinit lucrarea lor specifică. Acest lucru este reprezentat de îngerul care stă cu un picior pe mare, proclamând cu un jurământ cât se poate de solemn că timpul nu va mai fi.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

“Îngerul puternic” care a coborât la 11 august 1840 a fost Hristos, și El avea în mână o solie pe care lui Ioan i s-a spus s-o mănânce. Ceea ce a mâncat Ioan a fost o solie, însă în mod distinct era o solie care trebuia dusă poporului lui Dumnezeu, și nu lumii. Este important să se recunoască cine este publicul-țintă în acest pasaj, căci, deși Hristos a coborât la 11 august 1840, marcând împuternicirea soliei primului înger și, astfel, identificând momentul în care solia primului înger avea să fie purtată întregii lumi, cârticica pe care Ioan trebuia s-o mănânce identifică momentul în care protestantismul a predat mantia protestantismului milleriților. Când Hristos a coborât cu cârticica, El punea capăt relației Sale de legământ cu biserica din pustie și, simultan, îi identifica pe milleriți drept noul Său popor ales al legământului. Milleriții erau un popor care mai înainte nu fusese poporul lui Dumnezeu. Profeții nu se contrazic niciodată.

Și mi-a zis: „Fiul omului, stai în picioare și îți voi vorbi.” Și duhul a intrat în mine când mi-a vorbit și m-a pus pe picioarele mele, ca să aud pe Cel ce-mi vorbea. Și mi-a zis: „Fiul omului, te trimit la copiii lui Israel, la un neam răzvrătit care s-a răzvrătit împotriva Mea; ei și părinții lor au păcătuit împotriva Mea până în ziua de astăzi. Căci sunt copii cu obraz tare și cu inimă împietrită. Te trimit la ei; și să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu.» Și ei, fie că vor asculta, fie că se vor împotrivi, (căci sunt o casă răzvrătită,) totuși vor ști că a fost un proroc în mijlocul lor. Iar tu, fiul omului, să nu te temi de ei, nici să nu te temi de cuvintele lor, chiar dacă măracini și spini sunt cu tine și locuiești printre scorpioni: să nu te temi de cuvintele lor și să nu te înspăimânți de privirile lor, deși sunt o casă răzvrătită. Să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că se vor împotrivi; căci sunt foarte răzvrățiți. Dar tu, fiul omului, ascultă ce-ți spun; nu fi răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ce-ți dau.” Și, când m-am uitat, iată că o mână era întinsă spre mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și în el erau scrise plângeri, jale

și vaiete. Mai departe mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ce găsești; mănâncă sulul acesta și du-te, vorbește casei lui Israel.” Atunci mi-am deschis gura și El m-a făcut să mănânc sulul acela. Și mi-a zis: „Fiul omului, hrănește-ți pântecele și umple-ți măruntaiele cu sulul acesta pe care ți-l dau.” L-am mâncat și în gura mea a fost dulce ca mierea. Și mi-a zis: „Fiul omului, du-te la casa lui Israel și vorbește-le cu cuvintele Mele. Căci nu ești trimis la un popor cu vorbire neînțeleasă și cu limbă greoaie, ci la casa lui Israel; nu la multe popoare cu vorbire neînțeleasă și cu limbă greoaie, ale căror cuvinte nu le poți înțelege. Cu siguranță, dacă te-aș trimite la ele, te-ar asculta. Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte; fiindcă nu voiește să Mă asculte pe Mine; căci toată casa lui Israel are obrazul tare și inima împietrită. Iată, ți-am făcut fața tare împotriva fețelor lor și fruntea tare împotriva frunților lor. Ți-am făcut fruntea ca diamantul, mai tare decât cremenea: nu te teme de ei și nu te înspăimânta de privirile lor, deși sunt o casă răzvrătită.” Mai departe mi-a zis: „Fiul omului, primește în inima ta toate cuvintele Mele pe care ți le voi spune și ascultă-le cu urechile tale.” Ezechiel 2:1–3:10.

Când Hristos S-a coborât cu cărticica pe care Ioan a luat-o și a mâncat-o, ea era în „gura” lui „dulce ca mierea”. Ioan Revelatorul și Ezechiel primesc amândoi o solie din „mâna” lui Hristos. Ezechiel, și prin urmare Ioan, aveau o solie de vestit „casei lui Israel”, nu celor din afara lui Israel. Dacă cei din afara lui Israel ar fi auzit solia, ar fi primit-o, dar nu Israelul, căci „toată casa” lui Israel „are fruntea nerușinată și inima împietrită”. Întreaga casă a lui Israel (toată casa) era pe deplin răzvrătită. Israelul din 1840 era reprezentat în Apocalipsa, capitolul zece, ca biserica din pustie. Ei umpluseră cupa timpului lor de probă.

यद्यपि यह संदेश इस्राएल द्वारा नहीं सुना जाने वाला था, तौभी भवषियद्वक्ता को उन्हें छोटी पुस्तक का संदेश पहुँचाने की आज्ञा दी गई, ताकि प्रथम स्वर्गदूत के प्रकाश को अस्वीकार करने के कारण वे उत्तरदायी ठहराए जाएँ। न्याय की पुस्तकों में उन्हें इस बात के लिए उत्तरदायी ठहराया जाना था कि उन्होंने उस “भवषियद्वक्ता” के संदेश को सुनने से इनकार किया जो “उनके बीच” रहा था। भवषियद्वक्ता को अस्वीकार करना उस संदेश को अस्वीकार करना है जो स्वर्गदूत गब्रिएल द्वारा भवषियद्वक्ता को दिया गया था, और जसि गब्रिएल ने स्वयं मसीह से प्राप्त किया था, तथा मसीह ने उसे पति से प्राप्त किया था। जब मसीह अपने हाथ में छोटी पुस्तक का संदेश लिए हुए उतरे, तो यह उस समय के समानान्तर था जब पवत्रि आत्मा उनके बपतस्मा के समय उतरा था। इसका पूर्वाभास मूसा द्वारा जलती हुई झाड़ी के पास कराया गया था, और यही वही मार्गचिह्न है जो प्रत्येक सुधारात्मक आन्दोलन में वदियमान होता है।

„Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ prezintă, din veac în veac, o asemănare izbitoare în fiecare mare reformă sau mișcare religioasă. Principiile după care Dumnezeu Se poartă cu oamenii sunt întotdeauna aceleași. Mișcările importante ale prezentului își au corespondentul în cele din trecut, iar experiența bisericii din veacurile trecute are lecții de mare valoare pentru timpul nostru.” Tragedia veacurilor, 343.

Declinul supremației otomane, la 11 august 1840, (care este momentul când Ioan și Ezechiel au mâncat cărticica ce se afla în „mâna” lui Hristos,) marchează „împuternicirea” soliei primului înger, care „ajunsese” la „vremea sfârșitului” în 1798. Ea a fost „împuternicită” prin confirmarea regulii profetice de căpetenie a milleritilor: principiul o zi pentru un an. Atunci Hristos a început să ridice temelia templului millerit, așa cum făcuse la botezul Său.

„Credința șovăielnică a lui Natanael a fost acum întărită, iar el a răspuns și a zis: «Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel.» Isus a răspuns și i-a zis: «Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.» Și i-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun, de acum încolo veți vedea Cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborând peste Fiul Omului.»»

„În acești primi câțiva ucenici se pune, prin efort individual, temelia Bisericii creștine. Ioan i-a îndrumat mai întâi pe doi dintre ucenicii săi la Hristos. Apoi unul dintre aceștia găsește un frate și-l aduce la Hristos. El îl cheamă apoi pe Filip să-L urmeze, iar acesta a pornit în căutarea lui Natanael.” Spirit of Prophecy, volumul 2, 66.

Atunci când Hristos a coborât la 11 august 1840, cu cărticica deschisă în mână Sa, aceasta fusese prefigurată în mișcarea de reformă din istoria pământească a lui Hristos, căci fiecare mișcare de reformă posedă aceleași semne de hotar. Moise și mișcarea de reformă pe care a condus-o afară au avut același semn de hotar. Experiența lui Moise la rugul aprins a prefigurat coborârea Duhului Sfânt la botezul lui Hristos, care, la rândul ei, a prefigurat anul 1840, care, la rândul său, prefigurează 11 septembrie 2001, când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât.

„Venirea” soliei primului înger, și „venirea” soliei celui de-al doilea înger, precum și „venirea” soliei celui de-al treilea înger, sunt toate reprezentate prin îngeri. Primul înger are o cărticică în mână, al doilea avea o scriere în mână, iar al treilea avea un pergament în mână. Pe mărturia a doi sau a trei se statornicește un adevăr. Toți cei trei îngeri, fie la venirea lor, fie la împuternicirea lor, au o solie în mână.

Ioan și Ezechiel îi reprezintă pe aceia care au mâncat solia atunci când solia primului înger a fost „împuternicită”, ceea ce constituie un reper istoric diferit de momentul în care solia primului înger „a sosit” în 1798.

Diferența dintre „venirea” unei solii și „împuternicirea” ei este o distincție extrem de importantă care trebuie observată. Pe măsură ce luăm în considerare pasajul următor, observați că scopul primului înger este identic cu scopul îngerului din Apocalipsa 18, care luminează pământul cu slava sa. De asemenea, observați că fiecare solie provoacă o separare, formând două categorii de închinători.

„Mi-a fost arătat interesul pe care întregul cer îl manifesta față de lucrarea care se desfășura pe pământ. Isus a însărcinat un înger puternic [primul înger] să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru a doua Sa arătare. Când îngerul a părăsit prezența lui Isus în cer, o lumină nespuse de strălucitoare și glorioasă mergea înaintea lui. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava sa și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia viitoare a lui Dumnezeu. Mulțimi au primit lumina. Unii dintre aceștia păreau a fi foarte solemni, în timp ce alții erau plini de bucurie și răpiți de încântare. Toți cei care au primit lumina și-au întors fețele spre cer și L-au slăvit pe Dumnezeu. Deși ea era revărsată asupra tuturor, unii au ajuns doar sub influența ei, dar nu au primit-o din toată inima. Mulți s-au umplut de o mare mânie. Slujitori și oameni din popor s-au unit cu cei stricați și au împotrivit cu hotărâre luminii revărsate de îngerul cel puternic. Dar toți cei care au primit-o s-au retras din lume și au fost strâns uniți unii cu alții.

„Satana și îngerii lui erau ocupați cu zel să caute să abată mintea a cât mai multora de la lumină. Ceata care a respins-o a fost lăsată în întuneric. Am văzut îngerul lui Dumnezeu urmărind cu cel mai profund interes pe poporul Său mărturisitor, pentru a consemna caracterul pe care îl dezvoltau pe măsură ce le era prezentată solia de origine cerească. Și, pe când foarte mulți dintre cei care mărturiseau că-L iubesc pe Isus se întorceau de la solia cerească cu dispreț, batjocură și ură, un înger cu un pergament în mână făcea acea înregistrare rușinoasă. Tot cerul era plin de indignare pentru că Isus era astfel disprețuit de cei ce mărturiseau că sunt urmașii Săi.”

„Am văzut dezamăgirea celor care se încredeau, deoarece nu L-au văzut pe Domnul lor la timpul așteptat. Fusese planul lui Dumnezeu să ascundă viitorul și să-Și aducă poporul într-un punct de hotărâre. Fără propovăduirea unui timp precis pentru venirea lui Hristos, lucrarea rânduită de Dumnezeu nu ar fi fost împlinită. Satana îi conducea pe foarte mulți să privească departe în viitor spre marile evenimente legate de judecată și de încheierea timpului de probă. Era necesar ca poporul să fie adus să caute cu stăruință o pregătire prezentă.”

„Pe măsură ce timpul a trecut, aceia care nu primiseră pe deplin lumina îngerului s-au unit cu cei care disprețuiseră solia, și s-au întors împotriva celor dezamăgiți cu batjocură. Îngerii au observat starea pretenșilor urmași ai lui Hristos. Trecerea timpului hotărât i-a pus la probă și i-a dovedit, iar foarte mulți au fost cântăriți în balanță și găsiți lipsiți. Ei pretindeau cu glas tare că sunt creștini, dar, în aproape fiecare privință, nu au urmat pe Hristos. Satana exulta din pricina stării pretenșilor urmași ai lui Isus.”

„Îi avea în lațul său. El îi determinase pe cei mai mulți să părăsească calea cea dreaptă, iar ei încercau să se suie la cer pe altă cale. Îngerii i-au văzut pe cei curați și sfinți amestecați în Sion cu păcătoșii și cu fățarnicii iubitori de lume. Ei vegheaseră asupra adevăraților ucenici ai lui Isus; însă cei stricați îi influențau pe cei sfinți. Celor ale căror inimi ardeau de o dorință aprinsă de a-L vedea pe Isus li se interzicea de către cei ce se declarau frații lor să vorbească despre venirea Lui. Îngerii priveau scena și simțeau împreună cu rămășița care iubea arătarea Domnului ei.”

„Un alt înger puternic [al doilea înger] a fost însărcinat să coboare pe pământ. Isus a pus în mână lui o scriere și, când a venit pe pământ, a strigat: «A căzut Babilonul, a căzut.» Apoi i-am văzut din nou pe cei dezamăgiți ridicându-și ochii spre cer, privind cu credință și speranță spre arătarea Domnului lor. Dar mulți păreau să rămână într-o stare de toropeală, ca și cum ar fi dormit; totuși, puteam vedea pe chipurile lor urma unei adânci întristări. Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în vremea de întârziere și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceeași dovadă care i-a determinat să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-a făcut să-L aștepte în 1844. Totuși, am văzut că majoritatea nu aveau acea energie care le caracteriza credința în 1843. Dezamăgirea le stinsese credința.”

„Wakati watu wa Mungu walipoungana katika kilio cha malaika wa pili, jeshi la mbinguni liliangalia kwa shauku ya ndani kabisa matokeo ya ujumbe huo. Waliona wengi waliokuwa wakijulikana kwa jina la Wakristo wakigeuka kwa dharau na kejeli dhidi ya wale waliokuwa wamekata tamaa. Maneno yalipotoka katika midomo ya dhihaka, ‘Bado hamjapanda!’ malaika mmoja aliyaandika. Malaika huyo akasema, ‘Wanamdharau Mungu.’ Nikaelekezwa nyuma

kwenye dhambi ya namna iyo hiyo iliyotendwa nyakati za kale. Eliya alikuwa amechukuliwa kwenda mbinguni, na vazi lake lilikuwa limemwangukia Elisha. Ndipo vijana waovu, waliokuwa wamejifunza kutoka kwa wazazi wao kumdharau mtu wa Mungu, wakamfuata Elisha, na kwa dhihaka wakapaza sauti, 'Panda, wewe mwenye kipara; panda, wewe mwenye kipara.' Kwa kumtukana hivyo mtumishi Wake, walimtukana Mungu, na wakapata adhabu yao papo hapo. Vivyo hivyo, wale ambao wamedhihaki na kubeza wazo la watakatifu kupaa juu, watatembelewa na ghadhabu ya Mungu, nao watafanywa wajisikie kwamba si jambo dogo kumfanyia Muumba wao mzaha."

„Isus a însărcinat alți îngeri să zboare degrabă pentru a reînvia și întări credința slăbită a poporului Său și să-l pregătească să înțeleagă solia celui de-al doilea înger și mișcarea importantă care urma curând să aibă loc în cer. Am văzut că acești îngeri au primit de la Isus mare putere și lumină și au zburat repede spre pământ pentru a-și împlini însărcinarea de a-l ajuta pe al doilea înger în lucrarea sa. O mare lumină a strălucit asupra poporului lui Dumnezeu, în timp ce îngerii strigau: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!» Apoi i-am văzut pe acești dezamăgiți ridicându-se și, în armonie cu cel de-al doilea înger, proclamând: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!» Lumina venită de la îngeri a pătruns pretutindeni în întuneric. Satana și îngerii lui au căutat să împiedice răspândirea acestei lumini și producerea efectului pentru care fusese rânduită. Ei s-au împotrivit îngerilor din cer, spunându-le că Dumnezeu înșelase poporul și că, cu toată lumina și puterea lor, nu puteau face lumea să creadă că Hristos venea. Dar, cu toate că Satana se străduia să închidă calea și să abată mințile oamenilor de la lumină, îngerii lui Dumnezeu și-au continuat lucrarea....”

„Când lucrarea de slujire a lui Isus s-a încheiat în Locul Sfânt și El a trecut în Preasfânt și a stat înaintea chivotului care conține Legea lui Dumnezeu, a trimis un alt înger puternic cu o a treia solie către lume. În mâna îngerului a fost pus un sul și, pe măsură ce cobora spre pământ cu putere și măreție, el a proclamat o avertizare înfricoșătoare, însoțită de cea mai teribilă amenințare adusă vreodată omului. Această solie avea menirea să-i pună în gardă pe copiii lui Dumnezeu, arătându-le ceasul ispitei și al strămtorării care le stătea înaintea. Îngerul a spus: «Ei vor fi aduși într-o confruntare directă cu fiara și cu icoana ei. Singura lor nădejde de viață veșnică este să rămână statornici. Deși viața le este în joc, ei trebuie să țină cu tărie adevărul.» Îngerul al treilea își încheie astfel solia: «Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.» Repetând aceste cuvinte, el a arătat spre Sanctuarul ceresc. Mîntea tuturor celor care primesc această solie este îndreptată spre Preasfântul, unde Isus stă înaintea chivotului, făcând ultima Sa mijlocire pentru toți aceia pentru care mila încă mai stăruie și pentru aceia care au călcat în neștiință Legea lui Dumnezeu. Această ispășire este făcută atât pentru morții neprihăniți, cât și pentru cei vii neprihăniți. Ea îi cuprinde pe toți aceia care au murit încrezându-se în Hristos, dar care, neprimind lumina asupra poruncilor lui Dumnezeu, au păcătuit în neștiință, călcând preceptele ei.” Early Writings, 245–254.

Câteva pagini mai târziu, în aceeași carte, abordând aceleași concepte la care tocmai s-a făcut referire, sora White arată că respingerea celor trei solii din istoria millerită fusese prefigurată în istoria lui Hristos. Acolo, ea oferă două mărturii care indică un proces progresiv de punere la încercare, care cere biruință la fiecare încercare pentru a se putea trece la următoarea încercare.

„Am văzut o ceată care stătea bine păzită și neclintită, nedând niciun sprijin acelor care ar fi voit să zdruncine credința statornicită a trupului. Dumnezeu i-a privit cu aprobare. Mi-au fost arătați trei pași — soliile îngerului întâi, al doilea și al treilea. Îngerul care mă însoțea a zis: «Vai de acela care va clinti o piatră sau va mișca un ac din aceste solii. Adevărata înțelegere a acestor solii este de o importanță vitală. Destinul sufletelor atârnă de felul în care ele sunt primite.» Am fost din nou purtată în jos prin aceste solii și am văzut cât de scump își dobândise poporul lui Dumnezeu experiența. Ea fusese câștigată prin multă suferință și luptă grea. Dumnezeu îi călăuzise pas cu pas, până când îi așezase pe o platformă solidă, de neclintit. Am văzut persoane apropiindu-se de platformă și cercetând temelia. Unii, cu bucurie, au pășit îndată pe ea. Alții au început să găsească vină temeliei. Ei doreau să se facă îmbunătățiri, și atunci platforma ar fi fost mai desăvârșită, iar poporul mult mai fericit. Unii au coborât de pe platformă ca s-o cerceteze și au declarat că fusese așezată greșit. Dar am văzut că aproape toți stăteau neclintiți pe platformă și îi îndemneau pe aceia care coborâseră de pe ea să înceteze plângerile lor; căci Dumnezeu era Meșterul Ziditor, iar ei luptau împotriva Lui. Ei istoriseau lucrarea minunată a lui Dumnezeu, care îi condusese la platforma cea tare, și, în unire, și-au ridicat ochii spre cer și L-au slăvit pe Dumnezeu cu glas tare. Aceasta i-a impresionat pe unii dintre aceia care se plânseseră și părăsiseră platforma, iar ei, cu privire smerită, au pășit din nou pe ea.”

„Ni mi-a fost îndreptată din nou atenția către proclamarea primei veniri a lui Hristos. Ioan a fost trimis în spiritul și puterea lui Ilie [prefigurând solia primului înger] ca să pregătească calea lui Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan n-au avut niciun folos din învățăturile lui Isus [prefigurând solia celui de-al doilea înger]. Împotrivirea lor față de solia care vestea mai dinainte venirea Lui i-a așezat în situația de a nu putea primi cu ușurință cele mai puternice dovezi că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos [prefigurând solia celui de-al treilea înger]. Făcând astfel, ei s-au așezat acolo unde nu puteau primi binecuvântarea din ziua Cincizecimii [prefigurând îngerul din Apocalipsa optsprezece], care i-ar fi învățat calea către Sanctuarul ceresc. Ruperea perdelei templului a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și fusese primită, iar Duhul Sfânt, care S-a coborât în ziua Cincizecimii, a purtat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, unde Isus intrase prin propriul Său sânge, ca să reverse asupra ucenicilor Săi beneficiile ispășirii Sale. Dar iudeii au fost lăsați în întuneric deplin. Ei au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea cu privire la planul mântuirii și au continuat să se încreadă în jertfele și darurile lor fără folos. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc, totuși ei nu aveau nicio cunoștință despre această schimbare. De aceea, ei nu puteau avea parte de mijlocirea lui Hristos în Locul Sfânt.

„Mulți privesc cu groază la purtarea iudeilor în respingerea și răstignirea lui Hristos; iar când citesc istoria batjocoririi Sale rușinoase, cred că Îl iubesc și că nu L-ar fi tăgăduit precum Petru și nu L-ar fi răstignit precum iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea iubire pentru Isus pe care ei mărturiseau că o simt. Întregul cer a urmărit cu cel mai profund interes primirea mesajului primului înger. Dar mulți care mărturiseau că-L iubesc pe Isus și care vărsau lacrimi când citeau istoria crucii au luat în derâdere vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească mesajul cu bucurie, au declarat că este o amăgire. I-au urât pe cei care

iubeau arătarea Lui și i-au exclus din biserici. Cei care au respins primul mesaj nu puteau fi ajutați de al doilea; nici nu au fost ajutați de strigătul de la miezul nopții, care avea menirea să-i pregătească să intre împreună cu Isus, prin credință, în Locul Preasfânt al Sanctuarului ceresc. Și, prin respingerea celor două mesaje anterioare, și-au întunecat atât de mult înțelegerea, încât nu pot vedea nicio lumină în mesajul celui de-al treilea înger, care arată calea spre Locul Preasfânt. Am văzut că, după cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile cu numele au răstignit aceste mesaje și, de aceea, nu au nicio cunoaștere a căii spre Locul Preasfânt și nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus de acolo. Asemenea iudeilor, care își aduceau jertfele zadarnice, ei își înalță rugăciunile lor zadarnice către încăperea pe care Isus a părăsit-o; iar Satana, încântat de această înșelăciune, își asumă un caracter religios și îndreaptă mințile acestor preținși creștini spre sine, lucrând cu puterea sa, cu semnele sale și cu minunile sale mincinoase, pentru a-i fixa în lațul său.” Scrieri timpurii, 258–261.

Pasajele din cartea *Early Writings* au fost prezentate în mod repetat prin lucrarea *Future for America*. Dar există adevăruri pe care aceste pasaje le ilustrează și care au rămas neobservate.

Reperle istorice ale mișcării millerite sunt întemeiate pe mai multe mișcări de reformă din Biblie. Fără o anumită familiarizare cu reperle întâlnite în fiecare mișcare de reformă, este destul de puțin probabil ca cineva să înțeleagă semnificația distincției dintre momentul în care un mesaj „sosește” și cel în care este „împuternicit”. De asemenea, este probabil ca mulți dintre aceia care sunt familiarizați cu mișcările paralele de reformă să fi omis unele atribute foarte importante ale diferitelor repere ale mișcărilor de reformă.

„Cele șapte tunete”, care reprezintă evenimentele de la începutul Adventismului și evenimentele de la sfârșitul Adventismului, sunt lumina care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă. Suntem informați că „cele șapte tunete” reprezintă atât „o delimitare a evenimentelor care aveau să se petreacă sub mesajele primului și celui de-al doilea înger”, cât și „evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor”. „Cele șapte tunete” poartă semnătura lui Alfa și Omega.

„Prezentarea evenimentelor” care au avut loc „sub mesajele primului și celui de-al doilea înger” prefigurează evenimentele care au loc sub mesajul celui de-al treilea înger. Când lui Ioan i s-a poruncit să nu scrie ceea ce au rostit cele șapte tunete, porunca aceea fusese prefigurată prin porunca dată lui Daniel de a-și pecetlui cartea, căci ni se spune că, după ce „cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor, porunca îi este dată lui Ioan, ca și lui Daniel, cu privire la cântecul: «Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.»”

Ezechiel și Ioan înfățișează deopotrivă pe poporul lui Dumnezeu mâncând solia la împuternicirea primului înger în 1840, iar prorocul Ieremia înfățișează dezamăgirea care a avut loc în mijlocul popoului lui Dumnezeu atunci când solia primului înger a părut să dea greș.

Cuvintele Tale au fost găsite și le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele; căci sunt chemat după Numele Tău, Doamne Dumnezeule al oștirilor. N-am șezut în adunarea batjocoritorilor și nu m-am bucurat; am șezut singur din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată și rana mea de nevindecat, care nu voiește să se vindece? Vei fi Tu oare pentru mine ca un izvor înșelător și ca

niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei despărți ce este scump de ce este de nimic, vei fi ca gura Mea; ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; ei se vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi răscumpăra din mâna celor cumpliți. Ieremia 15:16–21.

Ieremia găsisese cuvintele cărțicelei, asemenea lui Ioan și Ezechiel, și și el mâncase mesajul, dar mesajul devenise un mesaj (apă) care dăduse greș. Era ca și cum Dumnezeu ar fi mințit, ceea ce, desigur, este cu neputință, însă acuzația de „minciună” oferă cheia pentru a-l plasa pe Ieremia la prima dezamăgire millerită care a fost reprezentată în Habacuc.

Voi sta la postul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și fă-o lămurită pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia.” Habacuc 2:1–3.

Viziunea mesajului primului înger a fost scrisă pe harta pionierilor din 1843, care a fost îndrumată de „mâna” lui Dumnezeu.

„Am văzut că harta din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era peste ele și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Early Writings, 74.

„Rânduiala vremii” din 1843 a fost reprezentată pe hartă, și de aceea este numită harta din 1843. Ea a fost publicată în 1842, în împlinirea poruncii din Habacuc de a „scrie vedenia și a o face lămurită pe table”. Vedenia trebuia făcută lămurită pe „table”, la plural, identificând astfel că, după ce Domnul Și-a retras mâna de peste greșala de pe harta din 1843, aceasta urma să fie corectată pe harta pionierilor din 1850. Greșala a produs prima dezamăgire, iar Ieremia îi reprezintă pe aceia care mâncaseră cărțicica la 11 august 1840 și au fost dezamăgiți când a eșuat timpul rânduit din 1843.

Când Ieremia a mâncat cărțicica, în 1840, ea a fost „bucuria și veselia” inimii sale; dar când a venit dezamăgirea, el nu s-a mai „bucurat” și „a șezut singur din pricina” „mâinii” lui Dumnezeu. Mâna lui Dumnezeu acoperise „o greșală în unele dintre cifre”, făcându-l astfel pe Ieremia să ia în considerare posibilitatea că Dumnezeu ar fi mințit. Făgăduința dată lui Ieremia era că, dacă se va „întoarce” din deznădejdea sa, Dumnezeu îl va face pe Ieremia ca „gura” Sa. Dacă Ieremia s-ar întoarce la Dumnezeu din dezamăgirea sa și ar recunoaște că se afla în timpul de întârziere din parabola celor zece fecioare, Dumnezeu l-ar folosi ca purtător de cuvânt care avea să identifice cu exactitate când viziunea urma să se îplinească și să nu mai întârzie.

Scopul prezentării acestor fapte aici este de a stabili că, în cazul tuturor soliilor îngerului, „venirile” și „înzestrările cu putere” ale acestora prezintă o solie de viață și de moarte, care produce două categorii de închinători. Cei trei îngeri sunt trei etape ale unui proces progresiv de punere la

probă. Mai important pentru punctul nostru urmărit este faptul că, deși înțelegerea celor șapte tunete a fost recunoscută la scurt timp după sosirea „vremii sfârșitului” în 1989, când ultimele șase versete din Daniel au fost desigilate, anunțând încheierea judecății, există o altă desigilare a celor șapte tunete la sfârșitul istoriei îngerului al treilea.

Istoria începutului adventismului începe odată cu desigilarea primului înger, în 1798, și se încheie cu desigilarea unui adevăr peste care Domnul Și-a ținut mâna pentru a produce o dezamăgire. După aceea, El Și-a retras mâna (a desigilat) și a descoperit solia timpului de întârziere.

Istoria sfârșitului adventismului începe odată cu desigilarea soliei celui de-al treilea înger în 1989 și se încheie cu desigilarea unui adevăr peste care Domnul Și-a ținut mâna pentru a produce o dezamăgire. El Își retrage acum mâna și astfel desigilează solia primei dezamăgiri și a timpului de zăbovire. El desigilează scopul zilei de 18 iulie 2020.

De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este prețios din ce este de nimic, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul. Te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi răscumpăra din mâna celor cumpliți. Ieremia 15:19–21.